

De ser herved Billedet af Mr. Henry Fawcett (som var Parlamentsmedlem) og Mrs Fawcett.*) Det hænger i National Galleriet og er malet i 1874 af Ford Madoo Brown.

Vi har jo tidligere hørt, at Mr. Fawcett var »Postmaster General« over hele England — at han blev blind, og at det var, takket være hans Hustru, at han i mange Aar — ja til sin Død — beholdt Stillingen. Vi ser ham her ifærd med at diktere hende. Takket være denne sin Mellemmands Stilling, der har ført hende i bestandig Kontakt med Englands førende Mænd, har hun faaet en exceptionel Uddannelse til den Stilling, hun har havt i over 40 Aar, nemlig at være Fører for »National Union of Woman Suffrage Societies.«

Stemmerets Mødet i Albert Hall.

24. Februar.

Hvad forlanger Kvinderne?

»Dette Møde forlanger af Parlamentet at det skal frigøre Kvinderne i 1912.«

Dette var den korte, marvfulde Resolution som iafte 23. Februar redegjorde for et af de bemærkelsesværdigste Møder, der nogensinde er holdt i den begivenhedsrige Historie fra denne berømte Slagmark for store politiske Formaal — det Møde, der var sammenkaldt af den Nationale Union for Kvindestemmerets Forbund saavel som for Londons Forening.

Herpaa følger en Beskrivelse af den mægtige Hall, den største i Verden, paa alle de mange Udelukkede, der endnu i sidste Øjeblik vandrede i Gangene og haabede paa en Indgangsbillet, men som Dørvogterne ubarmhertigt stængte Dørene for.

I Logerne saaes skønne og Titelbærende Damer som Lady Brassy, Hertuginde af Marlborough, Hertuginde af St. Albans, Grevinden af Essex og mange andre velkendte Damer. Og i Galleriet sad Tusinder af andre Kvinder, af hvilke mange maatte arbejde for deres Underhold.

Det var et pragtfuldt Syn at see de mange Bannere, Symboler paa Stemmeretsbevægelsen over hele Landet. De kom fra England, Skotland, Irland og Wales og paa et af Bannerne var virkningsfuldt afbildet de rygende Skorstene i Kulmine-Distrikterne.

Til Orgelets Akkompagnement sang hele Forsamlingen Stemmerets-Sange sat til gamle engelske Melodier. Endog til »Rule Britannia«

(* I December 1908 af Kvindestemmerets-Bladet finder vi et andet Billede af Mrs Fawcett samt en Artikel af Miss Edith Palliser om hende.

Mr Henry Fawcett og Mrs Fawcett.

hørte man Sange, der steg til Hallens hvælvede Loft. Finantsministeren, der ledsagedes af sin Hustru, Mrs. Lloyd George, modtoges med varm Applaus. Efterhaanden samledes alle Talerne paa Tribunen: Mrs Fawcett, Mr Lloyd George, Lord Lytton og Mrs Snowden.

Mrs Fawcett, Dirigenten, bød Velkommen og gav Ordet til Mr Lloyd George. Han stod op foran det mægtige Auditorium og et Brag af Applaus modtog ham. Men der var Hyssen, som blandede sig derimellem og skarpt og kraftigt som en hvinende Kugle lød Ordet: Forræder! Tilsidst blev det klart, at der var mange Kvinder i Forsamlingen, som ikke havde Tillid til Taleren.

En gammel Dame sprang op paa Bænken og saae ud over Forsamlingen med lynende Øjne: »Kan I ikke for en Gangs Skyld bære Eder ad som Damer!« raabte hun.

Vi vil først lytte til Mrs Fawcetts Indlednings Tale: Venner og Kammerater, vor store Sag nærmer sig sin Fuldendelse. Kvindernes Kamp for politisk Frigørelse kan ikke længe lade vente paa sin Udgang. Hvorledes vil den blive? Nogle siger, den vil komme med Larm og med Klædninger, der er dyppede i Blod! Men jeg siger »nej!« Saalænge vi har Statsmænd, der er værdige at kaldes saa, som har Øren at høre med og Øjne der kan see og Hjerte til at forstaa Dybden, Inderligheden af Kvindebevægelsen for at naae Frigørelsen, og at deres Magt til at indrømme Kvinderne denne nu er bleven til en absolut Nødvendighed gennem de Ændringer i Op-

dragelsen og i Kvindernes sociale og industrielle Stilling, der er indtrufne i Nutiden — saalænge vi har saadanne Statsmænd følger vi os trygge!

Alt Spild af sjælelige, moralske og materielle Rigdomme, naar et Land er bragt til Randen af en Borgerkrig, er forbrydersk paa deres Side, som har Førerskabet over Nationens Skæbne (Hør, hør!) Det er ikke velovervejet af en Statsmand at tillade al denne brutale og grusomme Spild af Nationens sjælelige, moralske og materielle Hjælpemidler. Vi truer ikke med Borgerkrig. Vor Krig er af en aandelig og ikke af en haandgribelig Slags; men jeg troer, at dette storartede Møde, hvor her staar Tusinder og Tusinder af Kvinder, maa bære Vidne om den Inderlighed, hvormed de gør Fordring paa deres Frigørelse. Fordringen herpaa er en Verdens Bevægelse. Og alt er meget opnaaet for denne. Kvinderne er opførte paa Parlamenternes Valgsteder i Ny-Zeeland og i Australien, i 6 af de forenede Stater, i Finland, i Norge og maaske om en Maaned eller to, bliver vi ogsaa i Stand til at sige — i

Sverrig!

Naar vi ser hen til de 2 sidste store Sejre i Forenede Stater kan vi sige: at der er flere Kvinder frigjorte dér nu efter 1910 og 1911, end der var Mænd i Storbritannien og Irland før Aaret 1867. Dette viser vor Bevægelses Fremadskriden.

Derpaa præsenterede Mrs Fawcett Finantsministeren, idet hun sagde, at det var den mest indflydelsesrige Person i Regeringen.

Den første Modstand af enkelte, som hørtes efter det store Bifald for Mr Lloyd George, lagde sig efterhaanden, og da han gentog de Forsikringer som Premierministeren havde givet Mrs Fawcett den 17. Novbr., om at der skulde blive givet Kvinderne Lejlighed til at give Ændringsforslag til den Reform-Bill, der var indleveret, som vilde blive betragtet af Regeringen som hørende med til Regeringsforslaget, saa lagde der sig en forsonligere Stemning over de mange Mistillidsfulde. Mrs Philip Snowden talte om de altfor store Krav til Kvindernes Taalmodighed, man stillede. Hun blev som altid modtagen af en vældig Applaus.

Mr Lloyd George gav Kvinderne en Advarsel med Hensyn til Regeringen, nemlig altid at optræde som en Eenhed ligeoverfor denne.

Ja — vi maa nu nøjes med denne lille Oversigt over den sidste Begivenhed i England!

Den 29. Februar 1912. J. M.
(Efter fra imorges modtagne engelske Avisudklip.)